

Ἀπαντήσας δὲ αὐτὸν φίλος τις, ἠρώτησε πῶς ὑπομένει τοιοῦτον Κύριον. «Ἐξαίρετα ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης, εἰς ἡμᾶς ὑπάρχει ἰσονομία, ὁ κύριός μου καὶ ἐγὼ πρὶν ἔτι ξημερώσει ῥαβδίζωμεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὰ ἐνδύματα, ἡ μόνη ὅμως διαφορὰ εἶναι ὅτι αὐτὸς μὲν ῥαβδίζει τὰ ἐνδύματά μου ἐπὶ τῆς ῥάχεώς μου, ἐγὼ δὲ τὰ ἰδικά του εἰς τὸν ἀέρα».

* *

Τυπογράφος τις προσκληθεὶς εἰς τι συμπόσιον ὅπως ἐκφωνήσῃ λόγον κατὰ τὴν ὥραν τῶν προπόσεων. «Εὐχαριστῶ, κύριοι εἶπε, διὰ τὴν τιμὴν ἣν μοὶ κάμνητε· πλὴν λόγον δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ ἐκφωνήσω, δύναμαι ὅμως νὰ σᾶς τυπώσω ὅσους θέλετε».

* *

Γάσκων τις διέδωκεν εἰς τὸν κόσμον, δι' ἰδιὸν του συμφέρον, ὅτι ἀπέθανε· μετὰ τινος ἡμέρας τὸν ἀπαντᾷ εἰς τῶν φίλων του ὅστις ἐξεπλάγη ἰδὼν αὐτὸν εἰσέτι ζῶντα· «Σιώπα, τῷ ἀπήντησεν ὁ Γάσκων, σὲ λέγω ἐν ἐχεμυθίᾳ ὅτι ἀπέθανον, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὸν ἔχω ἐσηκώθην καὶ περιφέρομαι διὰ νὰ ἀποφύγω τὰ ἐξοδα τοῦ ἐνταφιασμοῦ».

* *

Ἱεροκῆρυξ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Σαμαρείτιδος, ἐτελείωσε τὴν διδαχὴν του διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων. «Μὴ ἐκπλήττεσθε, ἀδελφοί μου, διότι τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον εἶναι τόσον ἐκτεταμένον, ἐνθυμήθητε μόνον ὅτι γυνὴ ὁμιλεῖ».

* *

Εὐρισκομένου ποτε τοῦ Βαρῶνου Ῥοσχίλδ ἐν τῷ γραφείῳ του, προσέρχεται ξένος τις ὅπως τὸν ἐπισκεφθῇ. Ὁ Βαρῶνος ἀσχολούμενος εἰς τὸ γράφειν, χωρὶς οὐδόλως νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῷ λέγει νὰ λάβῃ ἐν κάθισμα. Ὁ ξένος προσβληθεὶς: «Ἀλλὰ Κύριε, δὲν γνωρίζετε τὸ ὄνομά μου, εἶπε, εἶμαι ὁ κόμης τῆς...» «Ἀ, πολὺ καλὰ, ἀποκρίνεται ὁ Βαρῶνος, χωρὶς οὐδόλως νὰ κινηθῇ· τότε, λάβετε δύο καθίσματα.

* *

Χωρικός τις πρώτην ἤδη φοράν εἰσερχόμενος εἰς Παρισίους, περιειργάζετο μὲ κεχηνὸς στόμα τὰ περὶ αὐτὸν περίεργα καὶ ἀνεγίγνωσκεν ἀπάσας τὰς ἐπιγραφὰς τὰς ἐπὶ τῶν καταστημάτων ἀνηρτημένας. Σταθεὶς αἰφνης ἐνώπιον καταστήματος κολυβιστοῦ καὶ μὴ βλέπων οὐδεμίαν ἐπιγραφὴν εἰσῆλθεν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κολυβιστήν, ὅστις ἦτο μόνος ἐν τῷ καταστήματι.

— Τί πωλεῖτε ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ χωρικός.

Ὁ καταστηματάρχης θελήσας νὰ τὸν ἐμπαίξῃ. «Πωλοῦμεν κεφαλὰς ὄνων ἀπεκρίθη». «Ἀ! πολὺ καλὰ, φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ κάμετε μεγάλην πώλησιν διότι βλέπω ὅτι μία μόνη κεφαλὴ μένει εἰς τὸ κατάστημά Σας.

* *

Εἰς τινὰ ἐραστήν τοῦ Βάχχου προσέφερον ἡμέραν τινὰ σταφυλὰς. — Εὐχαριστῶ, κύριε μου, δὲν συνειθίζω νὰ πίνω τὸ κρασί μου εἰς καταπότια, ἀπήντησεν.

Γ. Ν. Π.

ΠΟΙΗΣΙΑ,

ΠΑΝΝΥΧΙΣ.

Ἡ κτίσις περιβάλλεται τῶν ἄστρον τὸν μανθῦαν, ὡς κόρη πέπλον νυμφικόν, ἀρρήτως μειδιῶσα· ἡ αὖρα τὴν νυκτερινὴν ταράσσει ἡγεμίαν, ἐπὶ τὸ φρίσσον φύλλωμα ἐπίχαρις σκιρτῶσα. Τὴν ὥραν ταύτην ἄλλοτε... γλυκύθυμος, εὐδαίμων, ἐν μέσῳ πόθων, χιμαῖρων παιδὸς ἐκυμαινόμεν κ' ὑπὸ τὸ σέλας τ' οὐρανοῦ τὸ μελιχρὸν, τὸ τρέμον, εἰς κόσμους ἄλλους μαγικῶν ὀνείρων ἐπλανώμεν· ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου ἔκλινεν ὡχρὰ, συντετριμμένη καὶ ὡς ἡ ὁρότος τῆς αὐγῆς προσπίπτουσα βαρεῖα ἐπὶ τοῦ ἄνθος τῶν ἀγρῶν τὰ φύλλα του μαραίνει, ἐν τῇ τοῦ βίου καὶ ἐγὼ προτέκλινα πρῶτα καὶ ὡς τὸ ἄνθος φθισίῳ μοιραίως καταρρέων. νὰ κλαύσω ἢ τὸ κύκνειον νὰ ἀνακρούσω πλέον;

Ἰδὲ τὰ ἄστρα· λάμπουσιν εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα· ὁ ζέφυρος ἀρμονικὸς ἐπὶ τῶν φύλλων φρίσσει. ὦ λύρα, φίλη σύντροφος, μὴ συντριβῆς ἀκόμα, τὸ σῶμα μου πρὶν ἢ ψυχὴ διὰ παντὸς ἀφήσῃ· ἐπὶ τοῦ ἄρματος ἢ νύξ ἀστρολαμπῆς προβαίνει καὶ ἡ αὐγὴ προσμειδιᾷ ἐπάνω τῶν ὀρέων λυσίκομος, παρθενικὴ τοῦ φοίβου ἐρωμένη· τὸ διαυγάζον σέλας τῆς ῥοδοφαῆς, ὥραϊον τοῦ Κύκνου, τοῦ Ὠρίωνος τὴν λάμψιν θ' ἀμαυρώσῃ καὶ ὑπὸ φθόνου θὰ κρυβῇ ὡχρὸς ὁ Ἑωσφόρος· ὦ λύρα, τίς τοὺς στόνους σου τοὺς πρώτους θὰ ἀρ- [ὀρώσῃ,

ὅποτε εἰς τοῦ Ὑμηττοῦ θὰ ἀνατέλλῃ τ' ὄρος
 ῥοδόπεπλος πρωΐα
 καὶ τὸ πτηνὸν θὰ κελαδῇ τὸν ὕμνον τοῦ ὑψίστου,
 σκιρτῶν εἰς τῶν ῥοδωνιῶν τὰ θάλλοντα κλωνία;
 ὦ ποῖος θὰ μοὶ ἐξηγῇ τοὺς ἥχους τῆς φωνῆς του,
 ὅποτε σὺ θὰ σιωπᾷς νεκρὰ, συντετριμμένη;
 ὦ φίλοι, μὴ τὴν λύραν μου συντρίψῃτε ἀπόνως·
 ποθῶ εἰς τοῦ κευθμῶνος μου τὸ δένδρον κρεμαμένη
 τὸ ἄσμα μου τὸ προσφιλες νὰ κελαδῇ εὐφώνως·
 ὦ τότε θὰ κατέρχεται συνήθως ἡ ψυχὴ μου
 καὶ θ' ἀκροάζεται ῥεμβῇ τὸ ἄσμα τὸ ποικίλον,
 ὅπερ ἐν μέσῳ σιωπῆς θὰ θρηνηθῇ πενθίμου
 τῆς λύρας μου ὁ στεναγμὸς, ὁ ψίθυρος τῶν φύλλων·
 καὶ ἴσως, ἴσως δυστυχῆς πολλάκις νεανίας
 μονήρης μὲ τοὺς πόθους τοῦ πλανῶν τὰ βήματά του
 ὠχρὸς ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς τῶν τάφων τῆς βεθείας
 θὰ τέρπῃτ' ἀκροώμενος τὸ ἄσμα τοῦ θανάτου . . .
 Καὶ ὅμως ἴσως αὖριον ἢ φθίνουσα ψυχὴ μου
 ὡς λύρας πολυώδυνος ἐκπνεύσῃ μελωδίᾳ
 κ' ἐπὶ τὰ χεῖλη μου πικρὰ σιγήσῃ ἡ φωνή μου
 ὡς τοῦ ζεφυροῦ στεναγμὸς σιγᾷ ἐν ἡρεμίᾳ
 ἐρρυθμῶς εἰς τὸ ἔρημον παράλιον ἐκπνέων.

νὰ κλαύσω ἢ τὸ κύκνειον νὰ ἀνακρούσω πλέον;

ὦ ἂν τῶν πρώτων χρόνων μου τὴν μαγικὴν κοιτίδα
 ἐπὶ στιγμὰς διέβλεπον εὐφρόσυνος καὶ πάλιν,
 ὅπου τὸ φῶς τὸ φοῖβιον ἀρτιγενῆς προσεῖδα.
 ἂν τοῦ γελῶντος οὐρανοῦ τὴν κυκλὴν ἀγκάλην
 τὰ ὄμματά μου ἔβλεπον τὰ παιδικὰ ἐκεῖνα,
 πρὶν τὰ θολώσῃ ἐς αἶψα τὸ δάκρυ τῆς ἀνίας,
 καὶ ἔστεφον τὴν κεφαλὴν μὲ ῥόδα καὶ μὲ κρῖνα
 ἀπὸ τὴν ὁρῶσαν στίλβοντα εἰσέτι τῆς πρωΐας,
 ἂν ἤκουον ἐκστατικὸς ἐν μέσῳ τῶν λειμῶνων,
 σιγῇ βαυκαλιζόμενος ὑπὸ μολπῆς γλυκείας
 τὴν μελωδίαν τοῦ πτηνοῦ, τοῦ κύματος τὸν στόνον
 θωπεύοντος τὰ κράσπεδα ἀνθούσης παραλίας,
 τὰ παιδικὰ μου παίγνια ἂν ἔπαιζον εὐδαίμων
 καὶ πάλιν μ' ἀνεγνώριζεν ἡ παιδική μου φίλη
 καὶ πυρετώδης ἔτεινον τὰς παρειάς μου, τρέμων
 εἰς πάλλοντα ἐκ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγνείας χεῖλη,
 ἂν ἀνεμιμνησκόμεθα τοὺς χρόνους μας ἐκείνους,
 τὰ παρελθόντα ὄνειρα, τὰς τέρψεις, τὰς χιμαίρας
 κ' εἰς ἐκστασιν μ' ἐδύθει καὶ σκέψεις εὐφροσύνης,
 οὐδέποτε θ' ἀπήλαυνον στιγμὰς ὠραιότερας·
 θὰ μ' ἔλεγε τὸ βλέμμα τῆς καὶ θὰ μ' ἐλάλει οἷα
 οὐδέποτε ὑπὸ τὴν σιγὴν τῆς Ἀττικῆς σελήνης
 μ' ἐλάλησ' ἡ μελίγηρις τῆς αὔρας ἀρμονία,
 ἄσμα τρυφῆς στενάζουσα καὶ μέθης κ' εὐφροσύνης.
 ὦ πῶς ἐπόθουν στέφανον ἀνθέων ἐστεμμένος
 μ' ἐκείνην ν' ἀκροάζωμαι τὰ μέλη τῆς πρωΐας
 κ' εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τρυφῶν εὐδαίμων ἐρωμένος
 νὰ λησμονήσω τῆς ζωῆς τὰς θλίψεις, τὰς πικρίας!..
 Δὲν θέλω πλέον τὴν ἰδεῖ... δὲν θ' ἀνατείλῃ πλέον
 ἐν τῇ ψυχῇ μου τῶν θερμῶν ἐρώτων μου ἡ κόρη
 καὶ μάτην κρούω τὰς χορδὰς τῆς λύρας δάκρυ χέων·
 δὲν θέλω ἄλλοτε ἰδεῖ τὰ προσφιλῇ μου ὄρη
 τοῦ γαληναίου κύματος τὴν διαυγῇ ἀγκάλην,
 δὲν θέλω ἐκμυστηρευθῇ ἐν μέσῳ τῶν ὀρυμῶνων
 τοὺς πόθους τῆς νεότητος διάπυρος καὶ πάλιν
 καὶ ἤδη φέρομαι ὠχρὸν ναυάγιον κλυδωνῶν

τὸ θουελλῶδες πέλαιος τοῦ πόνου διαπλέων.

νὰ κλαύσω ἢ τὸ κύκνειον νὰ ἀνακρούσω πλέον;

Δὲν ἔβλεπον σὲ ἄλλοτε καὶ δὲν μ' ἐπαρηγόρεις
 εἰς τοὺς σβεσθέντας πόθους μου καὶ εἰς τὰ ὄνειρά μου,
 μὲ βλέμμα ἐρωτότροπον ὀνειροπόλου κόρης
 δὲν ἤρχεσο περιπαθῆς, χαρίεσσα σιμὰ μου
 τὴν νύκτα παρὰ τὴν ἀκτὴν, εἰς τ' ἄλσιν τὴν πρωΐαν;
 σὺ τότε δὲν μ' ἐνέπνεες τοὺς πόθους τοὺς πυρώδεις
 κ' εἰς ἐκστασιν μ' ἐδύθει χερουδικὴν, ἀγίαν
 καὶ ἡ ψυχὴ μου στεναγμοὺς ἀνέπεμπε ῥεμβώδεις;...
 Τὰ στήθη μου τὰ νεαρὰ δὲν στέφει ῥόδον πλέον.
 ποθεῖ τὸ ἄνθος τὴν ζωὴν, εἰς μνήματα δὲν θάλλει.
 ἢ ἂν βλαστήσῃ πρὸς στιγμὴν θὰ μαρανθῇ ἀκμαῖον,
 θὰ τὸ μαράνη ἡ ψυχρὰ τοῦ μνήματος ἀγκάλη.
 Ἀπάτη, ψεῦδος ἡ ζωὴ, ὀνείρου ὀπτασία·
 τὴν εἶδον ἄλλοτε εἰς στιγμὰς νεότητος κ' ἐλπιδῶν.
 ἦτο ῥεμβώδης ὡς ἡ νύξ, ἄθρᾶ ὡς ἡ πρωΐα,
 ἦτο ἡ Μοῦσα· κ' ἔξαλλος, ἐκστατικὸς τὴν εἶδον.
 Ποσάκις ὅτε κάτωχρος καὶ ἐξησθενημένος
 τὰ βήματά μου ἔφερον ἐν μέσῳ τῶν ὀρυμῶνων,
 προσήρχετο ἡ ἱερά τοῦ Παρνασσοῦ παρθένος,
 μοὶ ἔλεγε — Σὲ ἀγαπῶ — μὲ αἴσθημα μὲ πόνον
 καὶ φίλημα μοὶ ἔδιδεν ἐπὶ τὰ χεῖλη καίον! . . .

νὰ κλαύσω ἢ τὸ κύκνειον νὰ ἀνακρούσω πλέον;

Ἦδη ἡ νύξ τὸν ὕπνον τῆς κοιμᾶτ' ἐξηντλημένη,
 ὁ ζέφυρος ἡδυπαθῆς ἐπὶ τὰ ἄνθη κλίνει
 καὶ μόνη, μόνη ἀγνυπνεῖ ἡ λύρα τεθλιμμένη
 καὶ πρὸς τὴν φύσιν τὰ πικρὰ παράπονά της χύνει·
 φεῦ! μετ' ὀλίγον θὰ σιγᾷ, δὲν θέλει πλέον ψάλλει,
 τῶν ἀστρῶν ἡ σκιαύγεια δὲν θέλει τὴν ἐμπνέει,
 ὑπὸ τῆς αὔρας τὴν πνοὴν δὲν θέλει ἀναπάλλει
 καὶ συντριβεῖσα, κατηφὴς δὲν θέλει πλέον κλαίει
 τὴν σιωπὴν ταράττουσα καὶ πάλιν τῶν κευθμῶνων.
 ἐκεῖ, ἐνθ' ἄλλοτε ποτε ἠρέσκετο νὰ ἄδῃ,
 ὡς ἄδει ὁ καρυθαλὸς μετὰ τῶν ἀηδόνων,
 ὡς, ὅτε πνέῃ ζέφυρος, στενάζουσιν οἱ κλάδοι
 καὶ ψιθυρίζουν εὐφῶνα τὰ φύλλα τῆς ἰτέας,
 δὲν θέλει πλέον μελωδεῖ. . . ὦ φίλοι θὰ σιγήσῃ
 καὶ τὰς ᾠδὰς προχέουσα αὐτῆς τὰς τελευταίας
 τὸν κόσμον τῶν ἀνείρων τῆς νεκρὰ θὰ λησμονήσῃ
 καὶ θὰ σβεσθῇ τὸ ἄσμα τῆς ὡς μῦρον τῶν ἀνθέων.

νὰ κλαύσω ἢ τὸ κύκνειον νὰ ἀνακρούσω πλέον;

Ἰσως ἐν ταύτῃ τῇ νυκτί . . . πρὶν ἔτι ἡ πρωΐα
 εἰς τῶν βουνῶν τὰς κορυφὰς ῥοδόχρους ἀνατείλῃ,
 παρέλθῃ ὡς ἡ θλιβερά τῆς λύρας ἀρμονία
 κ' ἐν στεναγμῷ σιγήσῃ τὰ θνήσκοντά μου χεῖλη,
 κ' ἐνῷ τὸ ἄστρον τῆς ἡρῆς θὰ ἀνατέλλῃ κλαῖον
 τὸ ἄσμα μου τὸ κύκνειον θὰ προσφωνῶ ἐκπνέων.

(Μάιος τοῦ 1869)

NEOKΛΗΣ.